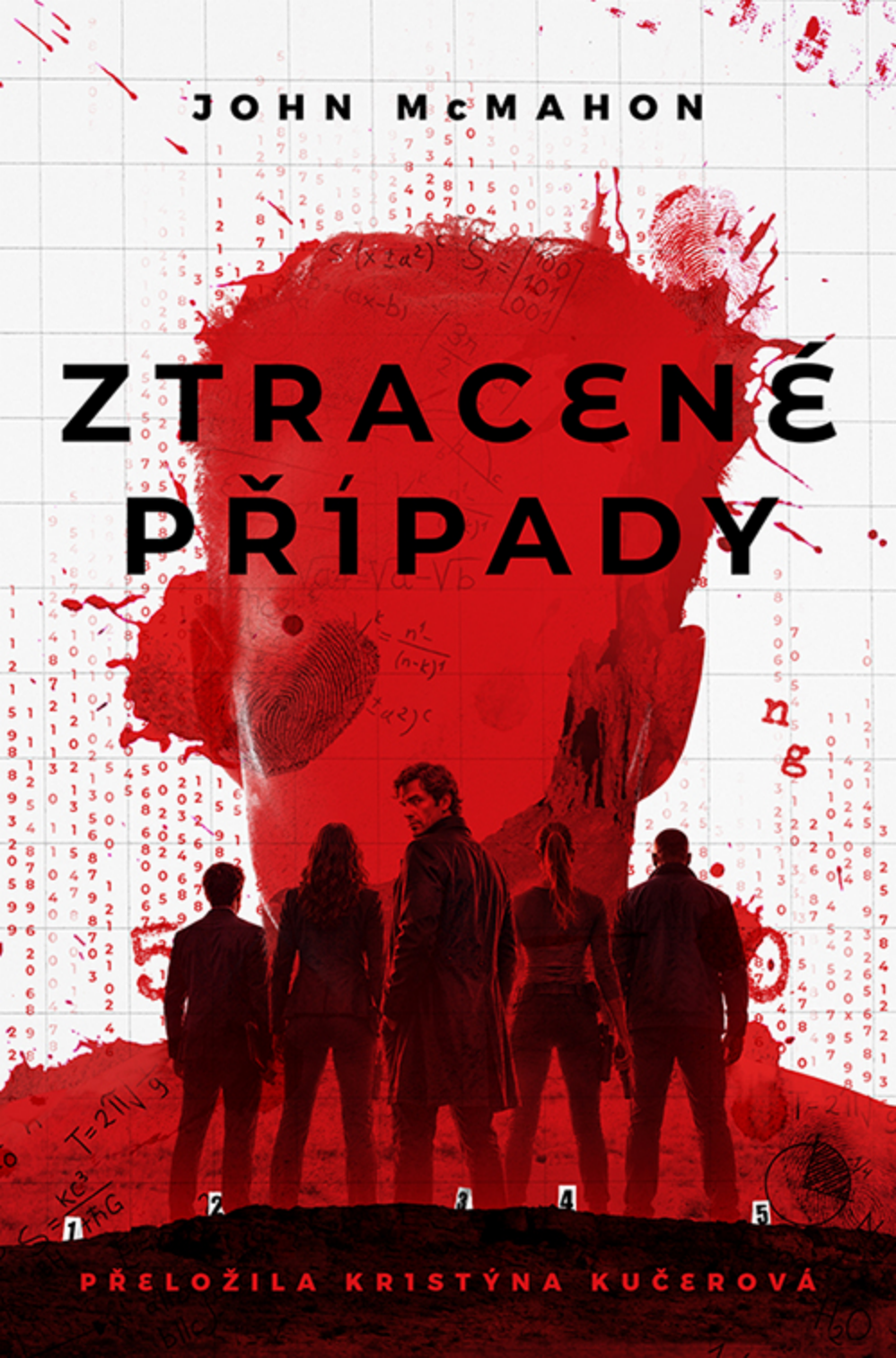
JOHN McMAHON

ZTRACENÉ PŘÍPADY

PŘELOŽILA KRISTÝNA KUČEROVÁ

ZTRACENÉ PŘÍPADY

Copyright © 2024 by John McMahon

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kristýna Kučerová, 2026
Cover © Martin Stehlík, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8745-6 (pdf)

JOHN MCMAHON

ZTRACENÉ PŘÍPADY

PŘELOŽILA KRISTÝNA KUČEROVÁ

VENDETA

Mé matce Margaret „Betty“ McMahonové,
jejíž síla, radost a schopnost milovat...
jsou jako nádherný hurikán.

Každý den přináší něco nového. Mít štěstí je lepší. Ale já budu radši svědomitý. Když pak člověka potká štěstí, je aspoň připraven.

ERNEST HEMINGWAY, *Starec a moře*
překlad František Vrba

1

Hádanky a záhady. Moje specialita. Tedy… pokud zrovna nezkoumám vzorce. Nebo neluštím šifry. Povídá se o mně, že se na nic jiného než luštění hádanek nehodím, a když opustím svůj psací stůl v kanceláři FBI v Jacksonvillu a navážu kontakt se skutečnými lidmi, jen mrhám časem i schopnostmi. Já bych s tím souhlasil.

Stál jsem za Toyotou Avalon z půjčovny a upřeně hleděl na jednopatrový žlutý ranč.

„To přece není možný, kámo," ozvalo se za mými zády.

Otočil jsem se ke své parťačce.

Cassie Pardová je drobná, měří sotva metr šedesát, ale oplývá energií tisíce sluncí. A často používá slang devatenáctiletých.

„Nic není nemožné," opáčil jsem.

Cassie zavřela papírové desky, do kterých měla zanořenou hlavu od chvíle, kdy jsme vyjeli z letiště Dallas Fort Worth. Celou cestu autem se zabývala otázkou, do jaké míry je pravděpodobné, že se potvrdí správnost prvních

informací o nálezu. Jedna ku milionu… jedna ku dvěma milionům.

Přistoupil k nám strážník z místního úřadu šerifa. Asi čtyřicetiletý chlapík s přehazovačkou v barvě pšenice a ohryzkem, který mu vepředu na hrtanu tvořil čtrnáctimilimetrový výstupek

„Ryan Hollings," představil se a podal mi ruku.

Zadíval jsem se na ni. Na každém čtverečním centimetru lidské dlaně se vyskytuje více než dvě stě bakterií. „Gardner Camden," opáčil jsem a ruku mu stiskl. Netrpím obsedantně kompulzivní poruchou. Prostě jen podobné věci vím.

Ukázal jsem na žlutý dům. „Vaše oběť…" řekl jsem. „Jak ji přesně našli?"

„Zaměstnanec plynárenské firmy Ashland Gas přišel odečíst plynoměr," vysvětloval Hollings. „Nakoukl dovnitř přes skleněné posuvné dveře, uviděl krev a zavolal nás."

Cassie si strčila do úst žvýkačku. Bylo jí devětadvacet let, na sobě měla šedé kalhoty a vypasované černé sako. „Vy jste oběti odebral otisky prstů a zadal je do systému," řekla. „A vyskočilo na vás jméno agenta Camdena, je to tak?"

Hollings přisvědčil a vykročil přes trávník k domu. „Vygoogloval jsem si vás, když jsem tu čekal," přiznal. „Vy dva jste našli v jeskyních v Sonoře to šestileté děcko. Tady v Texasu se o tom hodně mluvilo."

Případ, který zmiňoval, jsme s Cassií vyřešili před třinácti měsíci.

„Možná si už ani nepamatujete, co se tu tenkrát dělo," pokračoval Hollings. „Zřizovaly se nouzové telefonní linky, lidi v rojnicích pročesávali okolí. A pak jste se objevili vy a bum…"

„Na otcových botách se našly stopy bezvodého uhličitanu," řekl jsem.

Hollings nakrčil čelo.

„Myslí otce toho dítěte, které vytáhli z jeskyně," objasnila mu Cassie.

„Tenhle minerál se ve Spojených státech těží pouze na devíti místech," dodal jsem. „V Texasu se nachází jediné naleziště."

„No právě..." Hollings zakroutil hlavou. „Přesně o tom mluvím."

Strážník měl hluboký hlas a mně se vybavila kniha *Studie o hrtanovém výčnělku*. Strana 52 vpravo. Obrázek ohryzku a statistické údaje související s barytonem.

Došli jsme ke dveřím a Cassie vyndala dva páry fialových nitrilových rukavic. Jedny si navlékla na ruce, jejichž pokožka měla olivový odstín, a hnědé vlasy si stáhla do culíku.

„Vevnitř nikdo nebyl?" zeptala se, když mi podávala druhé rukavice.

„Jen já a doktor," odpověděl Hollings.

Strčil do dveří botou s ocelovou špičkou. Pozorně jsem si ho prohlédl. Byl podsaditý, o pět centimetrů menší než já. Já mám sportovnější postavu. Sto osmdesát pět centimetrů, vlnité hnědé vlasy a modré oči.

Cassie ukázala na otevřené dveře a s úsměvem prohlásila: „Starší mají přednost před hezčími."

V duchu jsem si její tvrzení vyhodnotil a vstoupil dovnitř. Přesně metr a půl za dveřmi jsem se zastavil.

Uprostřed kuchyně propojené s obývacím pokojem stál ostrůvek a za ním se rýsovala kalužkrve.

Na bobku u ní seděl rozložitý muž oblečený do kombinézy na jedno použití určené pro ohledání místa činu. „Vy budete ti federálové," řekl. Vážil asi osmdesát kilo. Opřel se rukama o kolena, pak o boky a napřímil se.

„Terry Ward."

„Doktor Ward?" ujišťovala se Cassie, že skutečně hovoří s lékařem.

„Říkají mi tak."

Lékař při její otázce zamrkal a já zalétl očima k jeho brašně odložené na lince. Připomínala kufřík, v němž si své nádobíčko nosí rybáři. Vykukoval z ní chirurgický nástroj: ohnuté kleště s jedním očkem pro úchop. Všiml jsem si vrásčité kůže na Wardových kloubech prstů a jeho věk jsem odhadl na pětašedesát až sedmdesát let.

„Ashland nemá soudního lékaře na plný úvazek?" zeptal jsem se.

Ward přimhouřil oči a Cassie se na mě podívala.

„To jsou kleště pro odběr vzorku z děložního hrdla," řekl jsem a ukázal na brašnu. „Předpokládám, že jste gynekolog."

„Dobré oko," ocenil Ward. „Už jsem v důchodu. Přijel jsem jen proto, že mě o to požádali."

„A my jsme moc rádi, že tu jste," vyhrkla rychle Cassie. „Ceníme si spolupráce místních lidí, že ano, agente Camdene?"

Podíval jsem se jí do očí. „Ano," přitakal jsem. „Samozřejmě."

Třicet centimetrů od mrtvoly, jejíž obličej spočíval na vydlážděné podlaze, jsem si dřepl na bobek. Aniž bych se dotkl těla, poznal jsem, že včera v noci dospělo do fáze rigoru mortis. Posléze svaly povolily. Sekundární ochablost.

Cassie ale upřeně zírala na něco jiného.

Oběť měla na bocích vyhrnutou košili, jako by ji vepředu někdo rozepnul. Cassie ji nadzvedla. Na levém rukávu byly kapky krve, které mířily vzhůru, nikoli dolů. To bylo v rozporu s gravitací.

„Vy jste to tělo otáčel?" zeptala se.

„Musel jsem," odpověděl Ward. „Abych potvrdil, že je mrtvý."

Krev pod nohama vytvořila oválnou kaluž a stékala dál pod lednici. Prohlédl jsem si tmavou tekutinu. Průměrný dospělý jedinec má v těle od čtyř a půl do pěti litrů krve. Na zem tu vytekly minimálně tři litry.

„Ale obrátil jsem ho zase zpátky," hájil se Ward. „Přesně tak, jak jsem ho našel."

„Ano. Děkuju vám," řekla Cassie. Podívala se na mě hnědýma očima a usmála se.

Oplatil jsem jí úsměv. Ward otočil tělo, aby muže prohlédl, pak ho obrátil a znovu namočil do jeho vlastní krve.

Jednu ruku jsem položil mrtvému na rameno, druhou do pasu. Zabral jsem a přetočil ho na bok jako knížku na poličce. Pak jsem se zadíval na obličej, který jsem moc dobře znal.

Ross Tignon.

Muž, po kterém jsem kdysi pátral. Pátrání jsem ukončil, protože se našla jeho mrtvola… před několika lety.

Cvakly dveře, vstoupil Hollings a udělal dva kroky. „Takže jste ho znali?" zeptal se. „Toho mrtvého jste už vyšetřovali?"

Vybavily se mi statistické údaje. Tři ženy, které Ross Tignon zavraždil v březnu dva tisíce třináct. Hloubka

bodných ran od jeho nože. Pamatoval jsem si to na centimetr přesně.

„Počítač nám vyhodil jeho jméno, když jsme zadali otisky do systému," pokračoval Hollings. „A pak nastal zmatek, protože tam bylo napsáno, že už je dávno po smrti."

Zmatek nebylo to správné slovo.

„Před sedmi lety," řekla Cassie, „byl Ross Tignon hlavním podezřelým v případu tří vražd na Floridě. Pak v jeho domě vypukl požár."

Vybavil se mi jeden výjev. Beverly, manželku Rosse Tignona, právě vytáhli z plamenů, tvář měla černou od sazí, vlnité blond vlasy ztmavlé na uhel. Jejího manžela takové štěstí nepotkalo. Vzpomněl jsem si, jak jsme Rosse Tignona na nosítkách nakládali do koronerova auta.

„Asi vám nerozumím," ozval se doktor Ward. „Váš podezřelý… on byl při tom požáru?"

Znovu jsem měl před očima obraz nosítek s Tignonovým tělem. „Když člověk uhoří, tělo se zkroutí do typické pozice," vysvětloval jsem Wardovi. „Svaly se stáhnou a ruce sevřou v pěst, jako když se boxer chystá zasadit úder. Občas se pro ni používá název *pozice rohovníka*, ale mně to připadá zbytečně teatrální. Jedná se o obyčejnou kontrakci svalů při teplotě nad dvě stě stupňů."

Ward se při mým slovech zamračil. Nejprve zmateně, pak znechuceně.

„Takže jste toho Tignona pokládali za mrtvého?" zajímal se doktor.

To samozřejmě okamžitě vyvolalo další otázku. Jestliže Ross Tignon zemřel včera tady v Texasu, čí tělo jsme našli před sedmi lety po požáru na Floridě?

Cassie si vyndala iPad. „Vyslechl jste sousedy?“ zeptala se Hollingse.

„Támhle ten dům patří realitnímu agentovi,“ řekl a ukázal na konec slepé ulice. „Podle něj se sem oběť nastěhovala před dvěma lety. Ale ne jako Ross Tignon. Pro sousedy to byl Bob Breckinridge.“

Tignon si vytvořil falešnou totožnost. Pod novým jménem si koupil nemovitost. Skrýval se tu.

Další otázka. *Proč někdo zabíjel muže, který už byl roky považovaný za mrtvého?*

„Objevovala se tady blondýna?“ zeptal jsem se. „Asi sedmdesátiletá? Tignonova manželka?“

Hollings zavrtěl hlavou. „Ne, žil tu sám.“

Sklopil jsem hlavu. Košile oběti byla rozepnutá a odhalovala místo, z nějž vytékala krev. Mezi mečovitým výběžkem a pasem zela díra.

Prohlédl jsem si Tignonův hrudník.

Cosi jsem zahlédl. Patnáct centimetrů nad ránou bylo cosi vyřezaného do kůže. Jenomže když doktor Ward otočil tělo, krev se Tignonovi rozpatlala přes celá prsa.

„Strážník to vyfotil,“ oznámil mi Ward, který si všiml, nač se dívám. „Než jsem ho otočil zpátky. Došlo nám, že právě kvůli tomu sem jedete.“

Jeli jsme sem, protože Cassie dostala tři minuty po páté ráno zprávu od našeho šéfa Franka Robertse.

V 7.30 s Gardnerem odlétáte z Jacksonvillu do Dallasu.

Tou dobou měl ovšem Frank jen jedinou informaci: že se v Texasu objevily Tignonovy otisky. Právě proto Cassie cestou odhadovala míru pravděpodobnosti, že se u dvou různých lidí vyskytnou totožné otisky prstů.

Náš problém byl však v něčem úplně jiném. Nešlo o dva různé muže, ale o mého podezřelého z roku dva tisíce třináct.

Vykročil jsem ke dveřím. Strážník Hollings stál pořád půl metru od nich, jako kdyby ho odstup od kaluže krve mohl ochránit před zlými silami.

Smrt má vlastní pach, napadlo mě.

A není to jen štiplavý odér zkažených vajec nebo krve a moči vytékajících z tělních otvorů. Tento pach je neviditelný a vychází z osob, které smrti přihlížejí. Z koronerů, advokátů a policistů. Z představivosti mužů a žen, kteří vídají mrtvá těla a v duchu si přitom říkají: „Když se to stalo jemu, může se to stát každému z nás."

Já takové myšlenky nemám. Když jsem byl mladší, matka mi řekla, že můj mozek „funguje jinak než u ostatních", že mám prostě jen trochu „nižší citlivost" a že to může být nakonec výhoda, protože dokážu jasně uvažovat i ve chvílích, kdy ostatní panikaří, mají strach nebo vztek.

Jenomže ono to má i jiné důsledky.

Ty, které mi matka popsat nemohla. Ty, které jsem musel zažít na vlastní kůži.

Minulý týden jsem byl v práci na záchodě v kabince, když dovnitř vešli dva agenti, aby si umyli ruce. „Když dělá na případu on," řekl jeden z nich, „je to pecka. Fakt pecka. Ale mezi lidma se chová jako… to slovo na *r* se už asi nesmí říkat, viď?"

„Retard?“ rozesmál se jeho společník. „To by se asi fakt říkat nemělo…“

Podle toho, jak se zatvářili, když jsem vyšel z kabinky, mi bylo jasné, že mluvili o mně.

Přistoupil jsem k Hollingsovi, který nás před deseti minutami nadšeně vítal. *Vyhajpenej*, řekla by Cassie. Nyní zezelenal.

Vybavil jsem si radu, kterou mi matka dala před mnoha lety. Na začátku rozhovoru přidej pár informací. Lidé tě budou vnímat jako milejšího a vřelejšího člověka.

„Moc mě mrzí, že se to stalo právě tady u vás,“ řekl jsem. „Ashland se mi jeví jako krásné město.“

Hollings vděčně přikývl. „Díky.“

„Máte ty fotky, které jste pořídil, než doktor Ward otočil tělo?“ požádal jsem.

Strážník vytáhl ze zadní kapsy mobil. Ukázal mi snímek celé kuchyně a pak detail Rosse Tignona na zádech.

„Potřebuju houbičku,“ řekl jsem doktorovi.

Ward zalovil v brašně. Podal mi zbrusu novou houbu. Žlutou, hranatou, sedm a půl centimetru širokou. V prodejně Home Depot stojí tři dolary a osmdesát devět centů.

Namočil jsem ji ve dřezu a sklonil se k mrtvole. Růžkem houby jsem pomalu očistil horní část Tignonova hrudníku.

Do kůže tam měl mezi bradavkami vyrytá čísla 5 a 0. Pět centimetrů vysoká, dva a půl centimetru od sebe.

„Padesát. Znamená to něco?“ zeptal se Ward.

V duchu jsem procházel detaily těch tří vražd, z nichž byl Ross Tignon v roce dva tisíce třináct obviněn. Jeho obětem bylo dvacet šest, dvacet devět a třicet dva let.

Všechny tři udeřil, takže ztratily vědomí, a zasadil jim bodné rány hluboké čtyři celé dva, pět celých tři a šest celých jedna centimetrů.

Hlavou se mi honily desítky dalších proměnných.

Číslo padesát… ale neznamenalo vůbec nic.

2

Daisy Carabellovou unesli před sedmi lety z parkoviště u podniku Beachcomber v Sandstonu na Floridě, kde pracovala jako barmanka. Daisy bylo dvacet šest let, neměla přítele ani blízké kamarádky. Druhý den ráno se její tělo našlo v ukradené dodávce Chevrolet Astro na silnici číslo šedesát. Týden nato byla zavražděná další žena, o den později třetí.

U FBI vždycky párují mladého agenta se starým. V březnu dva tisíce třináct, když nás k případu přizvala místní policie, zbývaly mému parťákovi Samovi do penze tři měsíce a já měl poprvé v kariéře vést vyšetřování.

Přijeli jsme do Sandstonu v úterý odpoledne. Ve čtvrtek večer jsme už měli ze seznamu podezřelých vytipovaného jediného muže: Rosse Tignona, majitele ukradeného vozu. Při Tignonově výslechu jsem odhalil stopu, které si místní policisté při prvním výslechu vůbec nevšimli, a šel jsem po ní. V noci jsem vzbudil soudce, získal podepsaný zatykač a vyžádal si zásahovou jednotku.

Jenomže když jsme přijeli k Tignonovi, byl jeho dům v plamenech. Měli jsme štěstí, že se nám podařilo vyvést ven jeho manželku Beverly.

Nazítří byl případ uzavřen. Výsledek vyšetřování byl prezentován jako úspěch. Sériový vrah je mrtvý a ušetřily se výdaje za soudní proces.

Alespoň to tak vypadalo.

Pohlédl jsem na mrtvolu Rosse Tignona na kuchyňské podlaze. Pak jsem se podíval do dřezu vzdáleného půl metru od těla. V nádobě z tvrdého plastu s nápisem *Magic Bullet* byly zbytky jakési rozmixované směsi.

„Co ty na to?" zeptala se Cassie.

„Tekutá strava," řekl jsem a vybavil si detail, který nám po požáru v roce dva tisíce třináct pomohl identifikovat tělo. „Cass, zjisti, jestli oběti chybí zuby. Stoličky na obou stranách."

Cassie si dřepla k tělu. Prsty v rukavici zasunula Tignonovi do úst, zašátrala a vyndala částečnou protézu. Po obou stranách byly vzadu mezery.

„Hustý," libovala si Cassie. Tento výraz používala v mnoha různých významech, nejčastěji ovšem jako projev svého mladistvého ducha.

Tělo nalezené v roce dva tisíce třináct bylo kompletně ohořelé, lebku rozmlátil padající trám. Ale vzadu v ústech jsme našli dvě uvolněné stoličky. Forenzní stomatolog FBI odebral ze zubní dřeně vzorky DNA a potvrdil, že stoličky patří Tignonovi.

„Takže si tenkrát vytrhl vlastní zuby?" divila se Cassie.

„A strčil je do pusy cizímu člověku," doplnil jsem.

Když jedna věc není tím, čím se zdá být, hledej další.

Zadíval jsem se na čísla 5 a 0 na Tignonově hrudníku. Něco mezi nimi bylo. Řez? Malá dírka?

Prstem v rukavici jsem na to místo zatlačil. Vytekla kapička hnisu a pod ní se objevila drobná ranka ve tvaru tečky nebo kratičké čárky. Předtím z ní asi tekla krev, ale nyní už v těle žádné tekutiny nezbyly.

„Pět nula."

„Jako policie? Havaj 5-0?" zeptala se Cassie.

Vyndal jsem telefon. Frank nás sem vyslal, protože jsem před sedmi lety vedl vyšetřování Tignonova případu. FBI chtěla, aby někdo osobně potvrdil, že mrtvý je skutečně Tignon.

Jenomže dnes pracuji pro jinou jednotku FBI. Zabývá se vyhledáváním a vyhodnocováním vzorců a dat a funguje pod názvem PAR: Prediktivní analýza a revize. V týmu jsme čtyři a do případu se zapojujeme, teprve když se ostatní policejní složky dostanou do slepé uličky.

Naším úkolem je identifikovat zvláštní skutečnosti v případech, jejichž vyšetřování se zaseklo. Řešit hádanky a vytvářet nové teorie. Své závěry předáváme buď přímo do forenzního oddělení v Quantiku, anebo do některé z poboček FBI. Necestujeme. A nenavazujeme přímý kontakt s místní policií ani veřejností. Proto byl náš dnešní výlet mimořádný a neobvyklý.

Načetl jsem si v mobilu aplikaci pro zasílání zpráv a napsal jsem Frankovi:

Je to Tignon.

Na okamžik jsem zaváhal a znovu se zadíval na čísla 5.0 na hrudi. Mozek mi našeptával, že mi stále uniká spojitost. Na místě činu něco nehrálo. Cítil jsem to. Ale psal jsem dál:

Vstal z mrtvých. A teď znovu umřel.

Co máme dělat?

3

Frank nám oznámil, že případ přijedou převzít agenti z Dallasu. Zaměřili jsme se tedy na čtyři hlavní body každého vyšetřování vraždy: zabezpečení místa činu, ohledání těla, zajištění stop a důkazů a identifikaci zájmových osob.

V půl jedenácté večer dorazili vyšetřovatelé z FBI a asistent koronera. Předali jsme jim tělo a rozloučili se s Hollingsem.

„Nechcete se vy dva před odjezdem z města něčeho napít?" zeptal se strážník. „A trochu si popovídat o práci?"

„Ne," vyhrkl jsem.

Cassie se na mě upřeně zadívala a rychle uklidňovala situaci: „Potřebují nás jinde."

„Snad až budeme příště v Ashlandu," dodal jsem a vykouzlil na rtech úsměv.

„Tak příště. Beru vás za slovo," řekl Hollings a namířil na mě prst.

Nastoupili jsme s Cassií do auta z půjčovny a ujeli osmačtyřicet kilometrů severozápadním směrem. Woodrell v Texasu. Dvanáct tisíc obyvatel.

Zastavil jsem v centru, na parkovišti pro návštěvníky u hnědé třípodlažní budovy, ale motor jsem nechal běžet.

„Opravdu ti nebude vadit, když tu počkáš?“

Cassie zavrtěla hlavou. Rozpuštěné hnědé vlnité vlasy se jí roztančily u ramen. „TikTok,“ prohlásila a zvedla mobil.

Asi padesátiletý černoch na recepci v hale ke mně vzhlédl. Ve tváři se mu objevil lehký úsměv.

„Agente Camdene.“

Měl na sobě šedou uniformu a na každém rameni dva červené proužky. Na spáncích víc bílých vlasů, než když jsem tu byl naposledy.

Vyndal jsem z tašky karton červených marlborek a položil ho na stůl.

„Jste třída,“ pochvaloval si.

Rozhlédl jsem se po prázdném pečovatelském domě. Dvě pohovky s výhledem do zimní zahrady, kterou sem pronikalo denní světlo.

Mluv o obyčejných věcech.

„Vaší ženě se daří dobře?“ začal jsem. „Glenda, že ano?“

„Glenda je v pohodě.“ Pokynul mi rukou. „Jen běžte. Návštěvní hodiny pro vás neplatí.“

Vyšel jsem po schodech do druhého patra a pokračoval chodbou s kobercem. Otevřel jsem dveře pokoje tři sta dva.

Matka zvedla hlavu. Polohovací lůžko měla zvednuté do sedu a dívala se na televizi.

„Propánajána,“ vyhrkla a dálkovým ovládáním televizi vypnula. „Kdybych to věděla, nalíčila bych se.“

„Vážně? Kvůli synovi?“ usmál jsem se. „Byl jsem kousek odsud, mami.“

Matka obrátila v sloup své ocelově modré oči. Byla vysoká jako já, ale vlasy, které jí kdysi jednou týdně barvil

kadeřník v Charlestonu, už docela zbělely. „Kousek odsud? V Texasu?“

Moje matka má jihokarolínský přízvuk. Je jiný než v Georgii nebo Alabamě. Vznikl spojením afrických a evropských dialektů.

„Když se takhle nečekaně objevíš, hned vím, že se v okolí něco stalo. Sedni si a povyprávěj mamince o svém případu.“

„Není to *můj* případ,“ opravil jsem ji.

Matka se zamračila. Měla na sobě černé tričko s výstřihem do V ušité ze stejného materiálu jako nemocniční stejnokroje a bílé volné kalhoty s tkaničkou v pase, kterým říkala plážovky.

„Ale no tak, zlato, Já přece vím, že máš v telefonu fotky.“

„Moc krve, mami.“

„Neblázni.“

Moje matka pracovala dvacet let jako psychiatrička. A ne obyčejná. Než odešla do penze a odstěhovala se na západ, působila jako konzultantka charlestonské policie. Podílela se na vyšetřování desítek případů včetně nechvalně známého Škrtiče, který unášel prostitutky ze staré čtvrti a na venkově je pak zabíjel.

„Jenom jednu fotku,“ žadonila.

Kousl jsem se do rtu. *Právníci se svými syny, kteří pracují v oboru, přece taky rozebírají složitosti zajímavých soudních sporů, ne?*

„Přestaň pořád přemýšlet, Gardy,“ napomenula mě matka. „Prostě jednej.“

Gardy. Nikdo jiný mi tak neříká.

Vyndal jsem telefon a ukázal jí dva snímky, které pořídil strážník Hollings.

Matka se zadívala na pořezaný hrudník Rosse Tignona. Za poslední rok jí pokožka na bradě ochabla. Přibylo vrásek.

Dívala se na znaménko mezi čísly, které vypadalo jako tečka nebo kratičká čárka.

„Pět nula?“ řekla. „Jako policie?“ Stejná slova pronesla i Cassie.

Zaváhal jsem. Nechtěl jsem matku rozrušit.

„Podle tebe se vás to týká?“ zeptala se. „Anebo jen místního oddělení?“

„Myslím, že většina lidí nás hází všechny do jednoho pytle,“ řekl jsem. „Prostě pět nula. A navíc je tam tečka nebo krátká čárka, mami.“ Ukázal jsem na snímek.

„Aha, tečka nebo čárka,“ zopakovala matka a v očích jí zajiskřilo. „Pět nula se říká i jednomu koření, Gardy. Koření pěti vůní. Používá se při grilování.“

„Anebo některým autům,“ navázal jsem. „Třeba mustangu.“

Tyhle hry s matkou hraju odmalička. Nahazování myšlenek. Luštění hádanek.

„Zvuk dolby,“ pokračovala matka. „Tomu se taky říkalo pět nula.“

„Rozšíření Google Chrome.“

„Rocková kapela ze středozápadu,“ kontrovala matka. „Konec devadesátek.“

Měl jsem v zásobě ještě tři další příklady použití čísel pět a nula, ale ovládl jsem se.

„Vyhrála jsi, mami,“ usmál jsem se.

Nad kořenem nosu se jí vytvořila svislá vráska. „Ale klidně by to mohla být i pomlčka, Gardy.“

Naklonil jsem se k telefonu. Samotného mě překvapilo, že jsem si toho nevšiml. Pět pomlčka nula. To znamenalo něco úplně jiného.

„Výsledek baseballového zápasu," řekl jsem, protože jsem si vzpomněl na alibi Rosse Tignona u první vraždy Daisy Carabellové. Tignon tvrdil, že odjel na jarní tréninkový zápas Marlins v Jupiteru na Floridě, sto sedmnáct kilometrů od Sandstonu. Utkání skončilo pět nula.

Tenkrát kolem stadionu nebylo moc kamer a Tignon se prokázal vstupenkou na zápas. Tvrdil, že jel v manželčině autě, ne v chevroletu, jehož krádež byla tu noc nahlášena.

Při výslechu popsal utkání do posledního detailu. Každý odpal, každou dobytou metu. Průběh třetí až sedmé směny, které se hrály přesně v době, kdy zemřela Daisy Carabellová. Na konci výslechu byly jen dvě možnosti: buď je Tignon nevinný, anebo má fotografickou paměť. Jako já. Podezříval jsem ho, že ze zápasu odjel dřív, vrátil se domů a unesl Daisy. Průběh utkání poslouchal z rádia v autě, když ji vraždil. Televizi neměl. Ani DVD, aby si zápas nahrál.

Podíval jsem se na displej svého mobilu a zjistil, že matka si načetla další fotky.

„Leží na zádech," konstatovala. „Kde?"

„Ve své kuchyni."

„Uspali ho?"

„To zjistí až toxikologie," řekl jsem, „ale všimli jsme si vpichu na krku."

„Kdo my?"

„Já a moje parťačka," odpověděl jsem. „Cassie Pardová."

Matka odložila telefon. „Nechceš mi říct, že jsi ji nechal v autě, že ne, Gardy?"

„Ne," vyhrkl jsem. „Tedy… má nějakou práci. TikTok."

Matka se zatvářila skepticky, ale nechala to být.

„Ten vpich," navázala.

Její předchozí otázka mě zaskočila. *Měl bych pro Cassii dojít? Přivést ji sem nahoru?*

Přiložil jsem si ruku ke krku a ukázal na místo těsně pod pravým uchem. Tam jsme našli vpich. „Měl drobná obranná zranění. Podle mě byl naživu, když ho řezali."

„Někdo ho zdroguje…" začala matka, „nejspíš nějakou paralyzující látkou. Je dezorientovaný a upadne. Na ruce a obličej."

„Přesně tak."

„A pak ho pachatel pořeže? Proč? Jak?"

„A taky kdo?" dodal jsem. „To nevíme, mami. Ten člověk měl být už sedm let mrtvý. Dům si koupil na falešné jméno."

Matce škublo v předloktí. Svalová křeč. Vzpomněl jsem si, jak mě její lékař poučoval o vlivu stresu na krevní tlak. „Ale s tím si nemusíme dělat hlavu, mami. Stejně už to není náš případ. V terénu nepracujeme."

Matka se rozkašlala. Na pultě u dveří stál plastový džbán. Nalil jsem do sklenice vodu. Zatímco se pokoušela narovnat, hledal jsem ve skříních polštář, abych jí podepřel záda. Ve druhé skříňce jsem ho našel, byl velký a čistě povlečený.

Otočil jsem se a vykročil k lůžku.

„To je mi ale překvapení," zašvitořila.

„Tys nevěděla, že tam máš polštáře?"

„Můj Gardy je tady," prohlásila, jako bych právě přišel. „Ty jsi byl někde blízko?"

Ztuhl jsem. Vzpomněl jsem si na citát o bláhovosti nadějí, který jsem kdesi četl.

Uvěřil jsem totiž, že problém zmizel. *Dnes má dobrý den. Čistou mysl.* Jenomže pak se jako mávnutím proutku všechno změnilo a bylo to stejné jako minule.

„Ahoj, mami," řekl jsem s nuceným úsměvem.

A najednou jsem dokázal myslet jenom na pach smrti. Strach cítím málokdy, jenomže jestli ta nemoc zaútočila na mámu… jestli o svou geniální mysl přišla žena, která bývala tak chytrá a dodnes mívá světlé chvilky, může se to stát komukoli. Může se to stát i mně.

„Přijel jsi kvůli případu," konstatovala matka. „Pověz mi o něm něco."

Zaváhal jsem.

Jenom dvě osoby na světě ve mně dovedou vyvolat smutek. První je moje matka. Té druhé je sedm a půl a bydlí u své babičky v Miami. O víkendech tam jezdím na návštěvu.

„Ne, mami," zalhal jsem. „Nejsem tu kvůli případu, přijel jsem jen tak."

V tu chvíli mi zavibroval telefon. Skupinová konverzace čtyř lidí z našeho týmu. Agentka Joanne Harrisová:

Kdo vede nové vyšetřování?

Frank odpověděl:

Vedení při vyšetřování případu a všech dalších, které s ním souvisejí, přebírá Gardner, dokud nerozhodnu jinak.

Související případy? Na e-mail jsem nekoukal sotva hodinu.

Nalil jsem si vodu a odpověděl:

Našlo se další tělo?

Odpověď přišla z čísla, u kterého nebylo uvedené jméno. Do skupinové konverzace ho musel přidat Frank.

Rawlings, Nové Mexiko.

Vzápětí se objevila další zpráva od Franka.

Na akademii jste probírali Barryho Fishera, že jo?

Barry Fisher byl vrah. V devadesátých letech se dopustil několika vražd a byl odsouzen na jedenatřicet let. Tento týden ho podmínečně propustili. Hodně zestárl. Noviny přinesly zprávu, že před čtyřiadvaceti hodinami opustil vězení v Oteru v Novém Mexiku. Byl jako věchýtek a potřeboval kyslíkový přístroj.

Fisherovo tělo se našlo v Rawlingsu.

Položil jsem prst na telefon.

S Cassií jsme na cestě domů.
Porada ráno v kanceláři?

Frank odepsal okamžitě:

Ne. Jeďte do Nového Mexika.
Pošlu vám adresu.

Zamrkal jsem. Dnes ráno nás Frank posadil na letadlo. Teď píše, ať vyrazím do Nového Mexika a převezmu vyšetřování několika případů. Za celou dobu, co jsem u PAR, se to stalo poprvé.

Začal jsem psát:

Zabezpečte místo nálezu Fisherova těla.
Nikdo nesmí dovnitř ani ven. Ani naši lidi.
Doktor v Texasu kontaminoval Tignonovo
tělo. S Cassií potřebujeme asi hodinu na cestu.
Zařiďte, ať na nás v Dallasu čeká tryskáč.

Odložil jsem mobil a obrátil se k matce. Usnula. Zhasl jsem lampičku u postele.

Když si jako dítě uvědomíte, že jste jiní než ostatní, musíte si vybrat. Matka mi nedovolila, abych se s tím jen pasivně smířil. Vždycky mě podporovala a podněcovala, abych se zlepšoval, i když to často představovalo jen velmi malé změny.

Políbil jsem ji na čelo a otočil se. Vyšel jsem ven.

Když jsem nastoupil do auta, Cassie necivěla na TikTok. Světlo nad zrcátkem svítilo. Byla začtená do Tignonova spisu.

„Fisher a Tignon," řekla, když jsem zařadil zpátečku. „To je fakt velký."

Přikývl jsem a začal o obou mužích přemýšlet. Zabíjeli v různých desetiletích a v různých státech. Dělila je od sebe spousta let.

Nic je nespojovalo, ale jeden vzorec byl jasný na první pohled.

Sériový vrah zabíjí sériové vrahy.

4

Malá plocha vyhrazená pro soukromá letadla byla od hlavního dallaského letiště Fort Worth vzdálená půl druhého kilometru. Stála na ní nízká hnědá budova s klenutou stříškou připomínající terminály aerolinií ze šedesátých let.

Dovezla nás tam zaměstnankyně půjčovny aut. Vystoupili jsme a vešli do prosklené čekárny. Za sklem už na dráze čekal Gulfstream s alfanumerickým označením G-650 na křídle.

Cestování soukromým tryskáčem není u FBI běžné, pokud zrovna nejste ředitel nebo jeho zástupce. Jenomže já a Cassie jsme potřebovali být v Novém Mexiku před svítáním a teď bylo třiatřicet minut po jedné ráno. Žádnou pravidelnou linkou bychom se tam včas nedostali.

„Takhle si žije naše smetánka, jo?" ucedila Cassie s očima upřenýma na letadlo. „Slušný Gucci. Na to bych si rychle zvykla."

Rty se mi zvedly do nepatrného úsměvu. „To bych ti neradil," řekl jsem. „V takovém letadle jsem neseděl už roky."

Do čekárny strčil hlavu asi dvacetiletý mladík. Byl vysoký a hubený, pleť v odstínu kávy s vydatnou dávkou mléka.

„Pan Camden?“ zeptal se. „Slečna Pardová?“ Měl na sobě černý oblek a vyžehlenou bílou košili. „Jsem Travis, váš stevard.“ Vzal nám zavazadla. „Za patnáct minut odstartujeme. Můžete si nastoupit. Necháme ztlumená světla, abyste se mohli trochu prospat.“

S Cassií jsme za ním vyšli ven a zamířili ke schůdkům u tryskáče. Nový Gulfstream zvládne 0,85 machu a je vybavený plně funkční vestavěnou kuchyňkou. „Uvař si za letu.“ Viděl jsem to v nějaké reklamě.

Uvnitř bylo šest sklápěcích sedaček a mezi nimi sklápěcí stolky.

Vzadu salonek s pohovkou. Na odkládacím stolku stál kbelík s otevřenou láhví bílého vína, mísa s čerstvým ovocem a čtyři láhve balené vody.

Cassie si prohlédla ovoce a sebrala dvě vody.

„Poletíme jen my dva?“ zeptala se.

Když Travis přisvědčil, vzala ze stolku i mísu. Posadila se naproti mně přes uličku a očima bloudila po světle hnědém interiéru malého letadla.

Jsem o sedm let starší než Cassie. Když jsem u FBI začínal, podobné cestování bylo vcelku běžné. Pak se o tom ale dozvěděl Kongres a soukromé letadlo zůstalo nadále vyhrazené pouze pro naléhavé situace a vedoucí pracovníky.

„Poprvé?“ zeptal jsem se.

Přisvědčila. Tmavé oči měla vykulené.

Vyhýbám se vztahům s ostatními agenty. I přátelství. Ale s Cassií je to jiné.

„Bude to krátký let,“ řekl jsem. „Nemáš se čeho bát.“

Cassie si jen hlasitě odfrkla a otevřela si notebook.

„To je zajímavé, že mluvíš o délce letu, Gardnere," řekla a stáhla si dlouhé hnědé vlasy, „protože právě to je hlavní důvod obecně rozšířeného a zároveň nesprávného názoru, že letecká doprava je bezpečná."

Otočil jsem se k ní. Pokud jde o analýzy, je mi Cassie svými znalostmi a dovednostmi z celého týmu PAR asi nejblíž, jen se na věci dívá z pohledu čísel. Profesí je matematička.

„Úmrtnost při autonehodách," vysvětlovala, „se počítá na sto milionů ujetých kilometrů, ale úmrtnost v letadle se počítá na hodiny letového času. A nikomu se to nechce porovnávat. Pochybuju, že bys to nějak podrobně studoval, Gardnere."

K tomuto tématu jsem opravdu nic nečetl a Cassie mluvila bez přerušení dál. Rychlostí sto padesát kilometrů za hodinu.

„Hele, když si vezmeš průměrnou rychlost osmdesát kilometrů za hodinu," pokračovala, „vyjde ti jedna celá jedna desetina úmrtí na dva miliony hodin. Když to srovnáš s letadly, dostaneš úplně jiný obrázek."

„Špatný?"

„Není špatný, když lítáš klasickou linkou." Pokrčila rameny. „Když se ale zaměříš jenom na malá letadla, jako je tohle, zjistíš, že soukromá letecká doprava je devatenáctkrát nebezpečnější než rodinný kombík."

V uličce se objevil Travis. „Koktejl?" navrhl.

„Dva," řekl jsem a vztyčil prsty.

Hlavu jsem měl plnou Tignona a Fishera, ale jestli jsem měl začít za tři hodiny fungovat, potřeboval jsem si

odpočinout. Vzal jsem si ze sedačky přikrývku a složil si ji pod hlavu.

„Ty budeš spát?“ podivila se Cassie.

Travis nám přinesl dvě sklenky glenlivet. Pořádně jsem se napil a doufal, že alkohol dokoná dílo únavy.

„Rozhodně,“ odvětil jsem.

Sklopil jsem si sedačku. Kůže páchla po čisticích prostředcích. Stáří tryskáče jsem odhadoval na méně než šest měsíců.

Zavřel jsem oči a začal v duchu počítat, abych urychlil nástup spánkové fáze REM.

Prvočísla.

2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37...

Letadlo se zhouplo. Probudilo mě to. Pohled na digitální displej na sedadle přede mnou mi prozradil, že uplynula hodina a čtyřicet minut a my se právě nacházíme třináct kilometrů jižně od Roswellu.

„Svačinku?“ zeptal se Travis. V ruce držel talíř s plátky melounu ozdobenými snítkami máty.

„Ne,“ řekl jsem. Podíval jsem se přes uličku. Cassie byla v limbu, sklenice vedle ní byla prázdná. Pravá ruka jí spočívala na hebké kůži krku, prsty se dotýkala okázalého náhrdelníku.

Travis mě informoval, že za patnáct minut začneme klesat k Las Cruces, a na sedačku vedle mě položil navštívenku.

Zkontroloval jsem si mobil. Frank neposlal žádné informace, jak sliboval. Takhle to udělá pokaždé. Když si někdo stěžuje, vždy se mu od šéfa dostane stejné odpovědi: *Aby se zabránilo předpojatosti.*

„Všichni chápete, jak předpojatost škodí, že jo?“ řekl by Frank. Pocházel z Austinu a jedenáct let pracoval v oddělení profilování. „Má spoustu podob. Vrozená. Naučená. Systémová. Předsudečná.“

Touto logikou omlouval, proč má většina spisů, které mi posílal e-mailem, v řádce *předmět* napsáno: „Mrkni na to.“

Letadlo se zhouplo ve vzduchové kapse. Cassie se zavrtěla.

„Přistáváme?“ zamumlala.

Přisvědčil jsem.

Když tryskáč dosedl na dráhu, vyndal jsem mobil a napsal Frankovi:

Porada?

Odpověď přišla vzápětí. Obsahovala adresu kavárny vzdálené třicet kilometrů.

Za půl hodiny už náš uber brzdil před nonstopem Dino’s na místě vyhrazeném vozíčkářům.

Slunce vykukovalo nad obzorem, ale poušť Nového Mexika byla studená. Šest stupňů ve 4.42 ráno.

Vystoupil jsem z auta a prohlédl si podnik. Frank Roberts seděl v boxu u okna, hlavu zabořenou do spisu. Frank měří sto pětaosmdesát centimetrů a nosí oblek. Každý den. S vestou. Je to černoch s nakrátko ostříhanými vlasy. Stará škola. Žluté bloky. Propisky. Obojí před ním leželo na stole. Když jsme vstoupili, zvedl hlavu.

„Vítejte v nádherném Novém Mexiku,“ prohlásil.

„Dobrý ránko, šéfe," pozdravila ho Cassie.

Přestože bylo sotva pět hodin, Frank vypadal jako ze škatulky. Nezměnil se od chvíle, kdy jsme se poprvé potkali. Nebyl přehnaně hubený, ale ani příliš svalnatý. Já bych použil slovo *dokonalý*, ale toto adjektivum má pro sebe vyhrazené jeho manželka, která je o pět let mladší než Frank a kdysi vyhrála Miss Severní Karolíny.

Posadili jsme se do boxu naproti Frankovi. V restauraci svítila slabá zářivka a vonělo to tam mletou kávou a koláči.

„Cassie, vypadáš čile," prohlásil Frank. Obrátil se ke mně a zaváhal. „Gardnere, ty vypadáš lehce nadprůměrně."

Podíval jsem se na svůj odraz ve skle. Hnědé vlasy mi místy trčely z hlavy, oči jsem měl zarudlé. Frankův popis byl přesný.

Upřel jsem pohled na šéfa. Vyšetřování sotva začalo a nezodpovězených otázek bylo víc než dost.

„Co tady děláme?" zeptal jsem se. „Neměli by se v místním hotelu chystat do akce agenti z kanceláře v Albuquerque?

„Anebo místní policajti?" dodala Cassie. „Ohledat místo činu?"

Ke stolu přistoupila servírka a dolila Frankovi kávu. Tázavě na nás pohlédla a zvedla ruku s konvicí.

„Ano, prosím," řekla Cassie a dostala plný hrnek. Já zavrtěl hlavou.

Frank počkal, až žena odejde. Vzadu na jejím krku jsem si všiml šesticentimetrové jizvy od nože.

„Takže…" začal Frank, „na místě činu jste zatím nebyli, ale hned na úvod by tu mělo zaznít, že tenhle případ značně přesahuje možnosti místní policie."

To znamená, že policie v Rawlingsu přizvala FBI.

„Proč PAR?“ zeptala se Cassie. „Nepřipadá ti, že vzhledem k vymezení pravomocí by na mrtvoly vrahů měl nastoupit *skutečný* tým?“

Frank naklonil hlavu ke straně. „Skutečný tým? To bych mohl brát jako urážku, Cassie. Ještě pořád se najde pár lidí, co věří, že PAR má čtyři z deseti nejlepších mozků v celé FBI.“

Podobné slovní přestřelky Franka vždycky bavily. Má moudrost Texasana a rád mluví. Pro mě to byla odjakživa ztráta času. Teď mám přece vést vyšetřování.

„Informoval tě Gardner o Tignonově případu?“ zeptal se Frank mé parťačky.

„Informovala jsem se sama,“ odpověděla a vyndala složku.

Frank ukázal na podobný spis, který ležel v otevřeném kufříku. „Zrovna jsem si to četl,“ podotkl. „Dostal jsem se ke svědkovi, který jel s Rossem Tignonem na ryby dva dny po poslední vraždě.“ Frank se obrátil ke mně: „Tignon mu vykládal něco o tom, že chytá sumce na lidská játra?“

Přikývl jsem. „Jejich rozhovor zaslechl kapitán lodi, který ten rybářský výlet pořádal. Před sedmi lety jsem jel celou noc do Alabamy, abych svědka vyslechl. Než jsem ale dorazil do Orange Beach, zmizel.“

„Kapitán lodi neznal jeho jméno?“ zeptala se Cassie.

„Ne.“

„K čemu jste tenkrát se Saulem dospěli?“ zajímal se Frank. Měl na mysli mého tehdejšího parťáka. „Že toho chlápka nechal zmizet Tignon?“

„S tou teorií jsme pracovali,“ potvrdil jsem. „Tignon byl hlavní podezřelý u tří vražd a všem obětem chyběla játra.“

„A teď?“ dorážel Frank.

„Teď mám podezření, že ten svědek byl víc než jen Tignonova čtvrtá oběť,“ řekl jsem.

„Ohořelá mrtvola?“ hádala Cassie.

Přikývl jsem. „Tignon ho musel unést, hned jak vystoupili z lodi. Odvezl jeho tělo zpátky na Floridu. Spálil ho.“

„Co to pro nás znamená?“ navázal Frank.

Položil jsem na stůl mobil a otočil ho tak, aby Frank viděl na snímek hrudníku Rosse Tignona. Pak jsem mu vyložil svou teorii o výsledku baseballového zápasu. 5–0. Cassii jsem se o tom dosud nezmínil.

„Informace o Tignonově alibi a baseballovém utkání,“ pokračoval jsem, „se nikdy nedostala na veřejnost.“

Frank se zamyslel. „I kdyby někdo věděl, že nás Tignon oblafnul s požárem a ohořelým tělem…“

„O jeho alibi a výsledku utkání věděli jen lidi z FBI a místní policie,“ dokončila Cassie.

„Přesně tak,“ přitakal jsem. „Jak to tedy mohl vědět člověk, který Tignonovi po všech těch letech vyřezal na prsa pětku a nulu?“

„Jsou jen dvě možnosti,“ uvažoval Frank. „Buď to Tignon někomu řekl, anebo je náš vrah od policie. Má přístup ke stejným spisům jako my.“

O této teorii jsem přemýšlel od chvíle, kdy si matka všimla, že na hrudníku nemusí být tečka, ale pomlčka. „Jenže proč teď?“ zeptal jsem se. „Tignon nám pláchl před mnoha lety.“

„To… já nevím,“ pokrčil rameny Frank.

Vzpomněl jsem si na neznámé číslo ve včerejší skupinové konverzaci. „Kdo má předvolbu sedm šest nula?“

„Jeden nováček,“ odpověděl Frank.

Divné. Jednotka PAR se už osmnáct měsíců nerozrůstala.

„Minulé úterý na poradě jsi říkal, že máme zmrazený rozpočet," připomněla Cassie.

„Rozmrazil se," opáčil Frank. „Ten nový kluk žádal o místo přímo u PAR. Chtěl pracovat pod tebou, Gardnere. Kdy jsi naposledy někoho zaučoval?"

Nikdy, napadlo mě.

„Přišel rovnou z Quantika?" zeptal jsem se, jelikož jsem předpokládal, že se jedná o absolventa akademie FBI.

„Nejlepší z ročníku," odvětil Frank. „Už je tady. S Pistolnicí. Za chvíli se k nám přidají."

Joanne Harrisová přezdívaná Pistolnice vyrůstala na Aljašce a od mládí se tam věnovala lovu. Než se stala agentkou, byla členkou olympijského střeleckého týmu. Soutěžila ve střelbě z pistole na pětadvacet metrů a z pušky na padesát metrů. Před pěti lety pracovala v Úřadu pro alkohol, tabák, zbraně a výbušniny a strašně ji štval nedostatek finančních prostředků. Po jedenáctém září Kongres schválil dvoumístné až třímístné navýšení financí pro všechny silové sektory, ale její úřad do toho nezahrnul, protože by se tak musel jednoznačně postavit na jednu ze stran v debatě o omezení střelných zbraní.

Co udělala Joanne Harrisová? Na federální střelnici tasila pistoli a do terčů vystřílela nápis N-A-S-R-A-T-K-O-N-G-R-E-S-U. Dala si záležet, písmena tvořená dírami po kulkách byla dokonale čitelná. K její smůle si ale na střelnici toho dne zajel i senátor z Massachusetts.

To byl začátek kariérního sešupu, který Joanne – podobně jako mě – přivedl do PAR. Všichni v tomhle týmu máme nějaký škraloup. Kluk, který právě dokončil

akademii, žádnou podobnou historku mít nemůže. Přijmout dalšího člena skupiny ovšem dávalo z logistického hlediska smysl. Jeden kolega odešel v říjnu do důchodu a Frank tak musel uplynulé dva měsíce dělat parťáka Pistolnici, což mu zákonitě ubíralo čas potřebný k řízení týmu.

„Jsou v Novém Mexiku?" podivila se Cassie. „Ten nový a Pistolnice?"

Frank pohlédl na hodinky Shinola Canfiled s modrým ciferníkem a nerezovým řemínkem. „Teď už jo."

„Takže si budeme muset ještě chvíli počkat, než nám povíš, proč případ dostala PAR," podotkl jsem.

Frank se napil kávy. „Asi jo."

Zadíval jsem se na šéfa. Někteří lidé vnímají odpírání informací jako zradu, ale já to beru prostě jako Frankův styl. Chce, aby jeho agenti reagovali rychle a vyvozovali z faktů vlastní závěry.

Frank je do morku kostí laskavý člověk. Nikdy nezvyšuje hlas. Osobnostní rysy, které mě odlišují od ostatních, ani jednou neprezentoval jinak než jako přínos pro PAR. Není vulgární. Nikdy neřekl sprostší slovo než „hajzl". Podle některých lidí ho právě proto dosud nepovýšili. V FBI se prostě nevěří chlapovi, který nekleje. Ze statistického hlediska to ale klidně mohlo být tím, že má černou pleť.

„Byl jsi v domě, kde našli Fishera?" zeptala se ho Cassie.

„Byl," potvrdil Frank. „V kuchyni jsem udělal první obhlídku. Pak jsem toho nechal. Náš hlavní vyšetřovatel mi poslal zprávu, abych vypadnul."

Tu zprávu jsem poslal *já*. Psal jsem, ať na místo činu nepouští ani naše lidi.

„Jak Fisher vypadal?" vyzvídala Cassie.

„To mi povíš sama, až ho uvidíš."

Typický Frank.

„Násilné vniknutí?" zeptal jsem se.

„Ne."

Fisher pustil vraha dovnitř. Možná ho dokonce znal.

„Jak je to daleko?" chtěl jsem vědět.

„Šestnáct kilometrů," odpověděl Frank. „Mimochodem, dům patří Fisherovu mladšímu bratrovi Kennymu. Pronajímal ho. Před několika měsíci přestal, když se dozvěděl, že Barryho pustí z vězení."

„Komando přijede sem?" zeptala se Cassie. „Anebo se sejdeme v domě?"

Komando. Cassie s oblibou mluvila o našem týmu tak, aby to znělo *hustě*.

„Sem," potvrdil Frank. Hodil na stůl dvacku za koláč a kávu. Posbíral si dva bloky a tři propisky a schoval je do deset let starého kufříku.

Jeho ošoupaná kůže bylo to jediné, co se vymykalo jinak dokonalému Frankovu vzhledu. Starý diplomatický kufřík si Frank nechával kvůli jedné maličké dírce po kulce. Ten kufřík mu kdysi zachránil život.

„Proč nevedeš vyšetřování *ty*?" zeptal jsem se.

„Protože když se včera v Texasu našlo tělo, ředitel FBI se mě osobně zeptal, který chytrý agent přišel na to, že Tignon chytal u alabamské hranice ryby na játra těch holek."

Cassie nastavila ruku, aby si se mnou plácla. „Ředitel FBI," zopakovala. „Hashtag gól."

Já ale nespouštěl oči z Franka. „Ředitel Banning si nepamatuje, co se dělo potom? Se mnou a FBI?"

Frank stiskl rty a neznatelně se zamračil. A pak se rozhodl lhát mi přímo do očí: „To už je dávná historie, Gardnere."

Pokývl jsem hlavou, jako kdybych mu věřil. FBI není místo, kde se promíjí a zapomíná.

Nechtěl jsem se ale vracet k tomu, co se po roce dva tisíce třináct podělalo. Nechtěl jsem myslet na důvody, kvůli nimž nesmím jménem úřadu cestovat a komunikovat s veřejností.

„Možná má ředitel špatnou paměť, pokračoval Frank. „Povídá se to. A nezapomínej, že loni v listopadu oficiálně skončil. Odešel do výslužby. Rok byl mimo úřad. Stala se z něj soukromá osoba."

Jak to bylo dál, jsme věděli. Do funkce ředitele povýšili Banningova zástupce, jenomže ten dostal po několika měsících infarkt a zemřel. Sám prezident požádal Banninga, aby se vrátil a pomohl vychovat nového ředitele… takového, který se bude panu prezidentovi zamlouvat. Muže jménem Craig Poulton.

„Tenhle týden uplyne šest měsíců od jeho návratu do funkce," připomněl Frank. „Všichni čekají, že Banning skončí. Do té doby si ale jeho zástupce Poulton nepřeje, aby kdokoli rušil ředitelova rozhodnutí a příkazy." Případ se k nám tedy dostal jen díky byrokracii. Na obětech vražd, které svého času samy vraždily, nikomu nezáleží.

„Co tisk?" zeptala se Cassie. „Vedení nám věří, že novináře zmáknem?"

Frank ztišil hlas: „Kromě nás nikdo neví, kdo je Ross Tignon. Lidi v Ashlandu ho znali jako Boba Breckinridge."

„Jasně," přitakal jsem. „Ale to bylo v Texasu. Tady jsme v Novém Mexiku, a navíc Fisher…"

Frank zavrtěl hlavou. Sdělil nám, že média o smrti Barryho Fishera nikdo neinformoval.

„Co Fisherův bratr?" zeptal jsem se. „Nebude mluvit?"

„Nemá zájem na tom, aby se to dostalo do zpráv," odpověděl Frank. „Přece jen je bratrem sériového vraha, však víme…"

„To ti řekl?"

„Já ti nevím," usmál se Frank. „Možná jsem se o tom zmínil já. Byla to plynulá konverzace."

„To znamená, že ani v jednom případu nefigurují média?" ujišťovala se Cassie.

„Minimálně pár dní."

Stále jsem ovšem nedostal odpověď na otázku, proč vedu vyšetřování já. Frankovým důvodům jsem moc nevěřil. Pátravě jsem se na něj zadíval. Franka už tolikrát při povyšování přeskočili, že ho podle mě politika přestala úplně zajímat.

Zacinkal zvonek na dveřích, všichni tři jsme se otočili.

Joanne „Pistolnice" Harrisová byla pětatřicetiletá žena se zelenýma očima a blond vlasy s rezavo-červeným nádechem. V terénu si je stahovala do culíku, ale teď je měla rozpuštěné na ramena. Upnuté černé džíny, bílý svetřík. Sportovní vzhled dokreslovala cestovní brašna přehozená přes rameno.

„Ahoj, bando," zahlaholila. „Tak se zdá, že nás konečně někdo vytáhl z té naší sklepní díry."

„Tobě to snad vadí?" opáčila Cassie.

„Ani v nejmenším," prohlásila Pistolnice.

Všichni jsme se zadívali na nováčka, který stál vedle ní. Mohlo mu být devatenáct, ale klidně i šestadvacet let. Měřil sto pětasedmdesát centimetrů, byl štíhlý a měl italské rysy, olivovou pleť a hranatý obličej s vysokými lícními kostmi. Nagelované tmavé vlasy a oblek, jehož cena vysoce převyšovala jeho platovou třídu.

„Richie Brancato," představil se.

„Vítej na palubě," usmála se na něj Cassie.

Jsme v podstatě vřelá a přátelská skupina. A taky malá. Izolovaná.

Neznámá.

V tu chvíli mi došlo, že do PAR se sám od sebe nikdo nepřihlásil. Nikdy.

Stočil jsem pohled na Franka, ale ten upřeně hleděl na kostičkovanou podlahu, aby nemusel odpovídat na otázku, proč se tenhle kluk tak najednou stal členem našeho týmu.

Existuje přece spousta pracovišť, která jsou o poznání méně politická než Federální úřad pro vyšetřování. Třeba cvokárna. Nebo tržiště na hranici plné zlodějů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Ztracené případy**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.